

GAZETA NARODOWA

Pismo chrześcijańsko-narodowe dla Wszystkich.

Abonament na grudzień w naszej administracji 67 500 mk., w agencjach miejscowych i zamiejscowych 70 000 mk., przez pocztę 70 650 mk., pod opaską w Polsce 75 000 mk.

Wychodzi w każdy wtorek i piątek przed poł.

Konto czekowe: P. K. O. 200 695.

Exemplarz pojedynczy 10 000 marek.

Ogłoszenia przyjmują wszystkie Biura Reklamowe po cenach oryginalnych. Cena za wiersz milimetrowy na stronie 7-litowej 7000.— mk. Reklamy wiersz 20 000.— mk.

Adres Redakcji i Administracji: Toruń, św. Katarzyny 4. — Telefony Nr. 57, 300, 888.

Nr. 55

Toruń, niedziela dnia 16. grudnia 1923

Rok I

Grudniowe nastroje.

Ustawiczny spadek marki naszej oraz towarzyszący temu wiernie wzrost drożyzny oczywiście wywierają na nastroje naszego społeczeństwa wpływ bardzo ujemny i przygnębiający. Plaga ta daje się naturalnie szczególnie we znaki uboższym warstwom, zwłaszcza zarabkującym, tak z pośród ludności wiejskiej jakoteż miejskiej i stwarza dla niej położenie coraz cięższe. Ale niemniej i inne warstwy odczuwają ten przykry stan niepewności bardzo dotkliwie, z powodu zastoju w handlu i w przemysle.

Wyczerpany do ostatka drobny włościanin, nieopłacany odpowiednio do drożyzny robotnik i urzędnik zniechęcony jest ograniczyć się we wszelkich swych potrzebach. Cierpi na tem kupiec i rzemieślnik, których ponadto trapi trudność kalkulacji i niepewność jutra. Obecnie wprawdzie nie słychać o bankructwach kupców i rzemieślników, ale grożą one im, o ile w chwili zmiany stosunków gospodarczych nie potrafią temu zapobiec. Grozi to zarówno tym, którzy przechowują dużo gotówki, z powodu obecnej dewaluacji jak i tym, którzy zapatrują się w nadmiar towaru, z powodu grożącego zmniejszenia popytu i potaniaenia towaru z chwilą wprowadzenia nowej waluty.

Zadowolone są jedynie banki i wielcy przemysłowcy, którzy podnosząc ceny za wyrabiane towary, równocześnie obniżają zarobki swym pracownikom, ściśle mówiąc, nie podnoszą ich odpowiednio do stosunku podniesienia się cen.

To też nastroje naszego społeczeństwa są nęciły i przygnębiające — jak obecne dni grudniowe. Nie znaczy jednak, aby były zupełnie beznadziejne. Z tą samą prawie wiarą, z jaką oczekujemy jaśniejszych słoneczniejszych dni na święta i rozpoczęcie Nowego Roku, oczekuje też społeczeństwo pomorskie naprawy stosunków choćby stopniowej w roku przyszłym.

Co prawda wiarę tę podkopują liczne a wielce niepokojące pogłoski. Chodzą głównie o waloryzację kredytów, udzielonych wielkim przemysłowcom i właścicielom ziemskim. W tej sprawie Pomorze zachowuje stanowisko zdecydowane. W ostatnich dniach odbył się szereg zebrań w Śródkowem Pomorzem, t. j. w Gnieźnie, Tczewie, Starogardzie i Peplinie, których uczestnicy wyrazili stanowcze żądanie, ażeby ci panowie, którzy przed rokiem a nawet wcześniej otrzymali pożyczki od rządu, zwrócili je rządowi w odpowiedniej wartości. Po referacie wygłoszonym w tej sprawie przez p. Sedzickiego, obecni sami przytoczyli fakty, z których okazało się, iż pewne osoby zgłosiwszy firmę do sądu — otrzymali kredyty, ale ograniczyli się tylko do wypisania szyldu firmy, a za kredyty urządzili się wspaniale, albo zakupili sobie dolary. Albo też inny wypadek podany przez pewnego robotnika w Starogardzie, gdzie przemysłowiec-Niemiec za pożyczkę, otrzymaną od rządu polskiego kupił sobie domy na terenie W. M. Gdańska!

Pretensje tych panów, co otrzymawszy kredyty przed rokiem, dwoma lub więcej lat temu — chcieliby dziś mimo spadku waluty — oddawać marke za marke — by-

łoby niesłychaną krzywdą i wyzyskiem nie tylko państwa ale i szerokich warstw narodu. To też rząd, gdyby uległ presji ze strony tych panów i ich obrońców w łonie pewnych stronnictw — straciłby na Pomorzu zaufanie.

Z waloryzacją kredytów i podatków ściśle związaną jest sprawa nowej waluty złotej, której także Pomorze domaga się stanowczo, tem więcej, że posiada ją już Gdańsk, z czego ludność tamtejsza jest wielce zadowolona. Powoływanie się na to, że w Gdańsku panuje bezrobocie nie wytrzymuje krytyki, gdyż w Gdańsku bezrobocie prawie nigdy nie wygasało. Przedewszystkiem zaś Gdańsk nie posiada tych bogactw, które posiada Polska. Artykuły prawie wszystkie już i tak osiągnęły ceny przedwojenne, a niektóre, zwłaszcza znajdujące się w ręku żydowskim, prześcignęły je nawet. Przeciwnikiem zatem wprowadzenia waluty złotej mogą być jedynie ci, którzy dzięki spadkowi marki się bogacą, a więc: banki i wielcy przemysłowcy.

Z wprowadzeniem waluty złotej w Gdańsku łączona jest sprawa wywozu żywności do Gdańska. Powiaty nadgraniczne prawie są ogołocone z artykułów żywnościowych, gdyż wszystko to wywozi się masami do Wolnego Miasta, aby otrzymać guldeny gdańskie. Dzięki tej okoliczności, artykuły żywnościowe w Gdańsku tanieją, gdy u nas drożeją niesłychanie. Tem też tłumaczy się nadmierna cena masła, która prześcignęła bardzo znacznie ceny przedwojenne. Taki stan wytwarza niezadowolenie wśród uboższych warstw ludności miejskiej i zrozumieć można, że domagają się one rewizji naszych stosunków wrogim nam Gdańskiem. Ponieważ jednak z Gdańskiem łączą nas traktaty, przeto nie mogą zamknąć całkiem dowozu, należy go ograniczyć i nie wywozić przynajmniej z Pomorza, a szczególnie z powiatów nadgranicznych. Zarobi na tem kolej polska, a całe państwo mniej odczuje ubytek.

Bardzo drażliwa jest sprawa projektowanej parcelacji dóbr kościelnych. Ludność pomorska stanowczo się temu opiera i dała swą wolę wyraz w licznych rezolucjach. Niezawście jednak ogół zostaje należycie informowany o istocie tej sprawy. Otóż sprawa ta wyłoniła się w Polsce dawno, jeszcze za rządów lewicowych z okazji zamierzonej reformy rolnej. Wówczas to w r. 1919 biskupi sami zaoferowali majątki kościelne na parcelację. Kiedy więc stronnictwa pracownicze utworzyły rząd narodowy z partją Witosą (czyli P. S. L. — Piast), ta ostatnia powołując się na oświadczenie biskupów polskich, domagała się także parcelacji dóbr kościelnych, jako jednego z punktów całej reformy rolnej. Niechęć dopuścić do groźnych następstw, jakimi groziły dalsze rządy lewicowe, stronnictwa pracownicze zgodziły się na układ z Witosem. Układ ten podpisał Ch. Str. Pracy, Zw. Lud.-Nar. oraz Ch. N. Str. Lud., czyli Ch. N. Str. Rolnicze. To ostatnie nie zgodziło się na parcelację wielkich majątków ziemskich prywatnych, ale uważało za rzecz do przyjęcia parcelację dóbr kościelnych. — Tyle dla wyjaśnienia prawdy. Ponieważ zgodzono się obecnie na to, aby tę sprawę uregulować w porozumieniu z papieżem, więc staje się ona nieaktualną. Zaznaczyć jedynie wypada, że nawet

wśród duchowieństwa są zdania niejednolite. A to dlatego, że projekt pomysły jest tak, aby równocześnie z parcelacją dóbr kościelnych uposażyć duchowieństwo całego państwa, wskutek czego zyskaliby na tej ustawie ci księża, którzy są dziś prawie bez środków do życia. Sprawy tej nie można traktować jako zabór na rzecz państwa, gdyż państwo na tem by nic nie zyskało, a jedynie ci, którzyby otrzymali odnośne parcele.

Jak już zaznaczyliśmy, ogół ludności Pomorza jest przeciwny tej parcelacji.

Wrogowie rządu — różne osobniki usposobione antypaństwowo — starały się, sprawę tę wykorzystać do agitacji przeciw rządowi narodowemu. Usiłowania te spełzły jednak na niczem, gdyż na licznych zebrań, jakie odbyły się w ostatnim czasie — wyrażono jednomyślnie rządowi wotum zaufania.

Spółceństwo pomorskie zatem ufa obecnemu rządowi narodowemu i od niego oczekuje naprawy tak trudnych i ciężkich obecnie warunków.

S. Lubicz.

Wiadomości polityczne.

Z Sejmu.

Poniedziałkowe obrady Izby zaczęły i skończyły się na ataku lewicy na ministra skarbu p. Kucharskiego.

Podczas dyskusji o ustawie woj-skowej zatakowano w ostry sposób posła Zamorskiego (Zw. Lud.-Nar.) referenta ustawy. W sposób nieprzy-zwoity wyraził się o nim pos. C w i a k o w s k i (Wyzw.).

Zarzut, jakoby broszura pos. Zamorskiego ubliżała czci armii polskiej jest niesprawiedliwy i niesłuszny. Broszura ta nosi tytuł: Rola socjalistów w odbudowie Polski. Niema w niej nic ubliżającego czci armii polskiej, jest natomiast przedstawiona perfidna rola socjalistów w walce o niepodległość państwa polskiego. Pos. Zamorski zwrócił się do prokuratorji ofiarując przeprowadzenie dowodu prawdy na podstawie faktów; domagał się również wytoczenia mu procesu przez prokuratora Zabiega te były daremne. Oweczna większość lewicowa nie mogła zdecydować się na przeprowadzenie śledztwa, niewątpliwie z obawy wykrycia bardziej jeszcze kompromitujących faktów. Dzisiaj szkaluje się bezpiecznie posła Zamorskiego.

W toku dyskusji nad ustawą woj-skową wygłosił swą dziewiczą mowę przed pleńm Izby pos. Sacha. Pos. Sacha okazał się mówcą bardzo do-brym. Wywody jego oparte na ścisłym rozumowaniu wywarły silne wrażenie na prawicy i lewicy, która okrzykami, zżęcznie parowanemi przez posła Sachę, starała przeszkodzić niemiłym lecz prawdziwym wnioskowa-niom mowcy.

Ustęp o konieczności oddania holdu zasłużonym organizatorom armii polskiej jak gen. Hallerowi, Dowbór - Muśnickiemu, Zamorskiemu, który jak wiadomo organizował armję polską we Włoszech, wywołał buczne oklaski na prawicy.

Rokowania pracodawców i pracobiorców rolnych.

Do 11. bm. rozpocz. się narady między przedstawicielami ziemian i robotników rolnych w sprawie zawarcia umowy zbiorowej w przyszłym roku. Na posiedzeniu przybyli przedstawiciele następujących związków ziemian: związku ziemian w Warszawie, zjednoczenia producentów rolnych w Poznaniu, zjednoczenia producentów rolnych Pomorza i związku ziemian Niemców, ze strony zaś robotników przedstawiciele związków zawodowych robotników rolnych, przedstawiciele chrześcijańskiego związku robotników rolnych, przed-stawiciele związku zawodowego robotników rolnych i leśnych oraz przedstawiciele rządu. Przewidują, że rokowania potrwają kilka dni.

*We wtorek dnia 12. grudnia 86 te posiedzenie Sejmu.

W pierwszym czytaniu odesłano do komisji konstytucyjnej nowelę do ustawy o państwowej wyłączności poczty, telegrafów i telefonów. Ustawa o wypuszczeniu serji drugiej 6% złotych bonów skarbowych spada z porządku, gdyż komisja nie zdążyła jej zatwierdzić.

Ustawa o parcelacji i osadnictwie.

Następnie p. Makulski (Piast) zdał sprawę z ustawy o parcelacji i osadnictwie. Ustawa ostatnia reguluje ostatecznie sprawę parcelacji i osadnictwa. Celem jej jest zdobycie zapasów ziemi dla szybkiego jej rozparcelowania. Przewiduje ona kontyngent ziemi 220 000 ha rocznie. Ustawa składa się z pięciu działów. Pierwszy mówi o gruntach, podlegających parcelacji. Minister reform rolnych ma prawo kupować majątki dobrowolnie* zaoferowane, poza tem na prawo pierwszego wykupu i kupna w drodze licytacji. Ustawa ściśle określa przestrzeń, która jest niezbędna dla poszczególnych gospodarstw przemysłowych i usuwa przez to wszelkie niejasności. Co się tyczy majątków państwowych, to mają być przekazane ministrowi reform rolnych w stanie wolnym od obciążenia. Dział drugi dotyczy przymusowego wykupu. Nowa ustawa wprowadza wielkie uproszczenia, przede-wszystkiem przez wyłączenie okręgowych komisji ziemskich. Co się tyczy ziem, zgłoszonych do parcelacji przez właścicieli, ta ustawa przewiduje poważne kary w razie nierozparcelowania ich. Dział trzeci mówi o parcelacji i o kwalifikacjach nabywców parcel. Dział czwarty obejmuje przepisy przejściowe i sposoby uregulowania spraw, wszczętych, a nie ukończonych. Dział piąty dotyczy postanowień końcowych. Art. 36 dotyczy nowej instytucji, mianowicie związku dostarczania ziemi, który minister reform rolnych może powołać.

Dobra kościelne.

P. Staniszkis (ZLN.) oświadcza, że ustawa jest rezultatem kompromisu i nie odpowiada wszystkim zasadom jego stronnictwa. Ten charakter kompromisowy nosi punkt B. art. 1 i ustęp art. 18, dotyczący dóbr kościelnych.

Co do tej kwestji oświadcza mowca: Związek Lud. Nar. od pierwszej chwili stał na stanowisku, że dobra kościelne stanowią zagwarantowaną przez Konstytucję w art. 114 bezsporną własność kościoła i tylko za jego zgodą mogą być użyte na cele reformy rolnej, dlatego zgodnie z ustawą o reformie rolnej z 1919 r. uważa za niezbędny układ ze Stolicą Apostolską, określający nadmiar ziemi, który kościół gotów jest oddać państwu na cele reformy rolnej oraz warunki odszkodowania w postaci uposażenia duchowieństwa i instytucji kościelnych. Układ ten powinien być uprzedzić uchwalenie ustawy, która zasady jego przesądza. Kompromis polega na tem, że ustawa wprowadza już przesądza-

